

“S’ha de tenir talent, si no, no entres a un *talent show*. Va ser qüestió de sort, però la sort es busca. Cal estar en el lloc adequat en el moment adequat”

s’ha de tenir talent, si no, no entres a un *talent show*. Va ser qüestió de sort, però la sort es busca. Cal estar en el lloc adequat en el moment adequat.

Quan em van dir que havia entrat i era un *eufòric*, no m’ho podia creure. Però ningú es podia imaginar la dimensió que agafaria *Eufòria*. Mentre estàvem gravant la segona gala i s’emetia per televisió la primera, va venir un redactor i ens va dir que érem *trending topic* a Espanya, número dos per davant d’Antena 3, un milió d’espectadors... Vaig sortir a passejar i la gent em reconeixia pel carrer. Increïble com d’un dia per l’altre em va canviar la vida.

Com valeres el teu pas pel programa?

Ha estat com el Shambala de Port Aventura. Hi havia setmanes que estaves a *tope* perquè tenies més *feeling* amb la cançó i n’hi havia d’altres que estaves a baix de tot. Els diumenges eren molt durs, perquè era tot el dia i a la tarda ja fèiem un passi tots junts. Havíem de cantar la nostra cançó, que ja era una pressió descomunal, i potser tres cançons més com a corista. Només teníem tres dies per assajar, els altres dos estàvem a plató. Era molt intens.

T’ha transformat com a persona? I artísticament?

Si jo no hagués estat a *Eufòria* ara no seria la persona que soc. Miro la primera gala i em veig com un nen petit. Em miro ara i veig un Joan totalment diferent. De la gala 1 a la gala 9, en tres mesos, m’han passat coses que no m’haurien passat ni en quatre anys. Considero que he fet un molt bon pas pel programa, però les cançons no sempre m’han acompanyat i em vaig anar estancant.

Amb quina cançó has vibrat més?

M’han agradat totes les cançons. Però amb la que he vibrat més és amb *Àguila negra*. I amb *Ho tenim tot*, de Joan Dausà, he ajudat molt, he fet molt bona feina, sobretot amb la comunitat LFGTBIQ+. Vaig ser jo mateix, a la gala 5, que vaig dir que s’havia de convertir en himne gai. Va tenir una repercussió brutal i per mi ha estat la més icònica. Al Sant Jordi em va fer vibrar.

I quina cançó t’hauria agradat poder interpretar?

A la gala 10 m’hauria tocat interpretar *Rise like a phoenix*, de Conchita Wurst, que és un *temazo*. Justament el que m’ha faltat a *Eufòria* és poder mostrar més el meu talent vocal. Jo soc una persona més de cançons negres, de *soul*. I m’ha quedat aquesta espineta.

Com va ser l’experiència al Palau Sant Jordi?

Hem començat a dalt de tot amb els concerts al Palau Sant Jordi del 16 i 17 de juliol. Però ha estat *Eufòria* la

que ha omplert dos palaus, no en Joan Liaño. Just abans de començar el primer concert, estàvem amb l’Estela al *backstage*, quan vam veure com estava de ple, amb 18.000 persones... Ens vam posar a plorar i vam cantar tremolant. No tinc paraules per a tantes sensacions.

Com vius l’èxit del programa, la popularitat...?

L’èxit del programa, a nivell psicològic és una tralla. Mai acabes de ser conscient de la magnitud del fet que t’estigui mirant un milió de persones cada divendres. Jo continuo sent el mateix, simplement que he sortit en un programa que ha tingut molt èxit. I és molt d’agrair que la gent et pari pel carrer i et digui que els has encantat. Tot això val molt la pena. Sense els fans no som res.

Com veus el teu futur?

Van sortint coses però la música encara no em dona per viure. Així que soc realista, no puc deixar de fer ungles. A més m’agrada, em permet guanyar diners, i m’estimo molt totes les meves clientes. I ara a l’octubre començo a estudiar teatre musical a l’escola Aules de Barcelona, que és com una carrera universitària de quatre anys. I a partir d’aquí tinc dues opcions: començar una carrera com a cantant solista o apostar pel món dels musicals. No sé si podré fer totes dues coses alhora, però sí que tinc clar que em vull guanyar la vida dalt dels escenaris.

T’has convertit en referent en la lluita LGTBIQ+.

Al Palau Sant Jordi, una colla de castellers que havien actuat a *Eufòria* em van donar el mocador amb la inscripció “Castellers amb orgull” i una bandera gai. Em vaig emocionar molt. No en soc massa conscient però hi ha qui em considera icona gai. No sé si m’ho acabo de creure, però sé que he ajudat a molta gent i que continuaré fent-ho, de tot cor. Estic molt orgullós, però alhora és una responsabilitat. Hi ha gent que ho passa molt malament, jo mateix vaig patir *bullying* a Primària i a l’ESO. Fa poc vaig fer de pregoner, el dia de l’Orgull, amb l’associació Trenquem Armaris. Granollers no és conscient de l’associació tan exquisida que tenim, és una passada tot el que arriben a fer.

“Vaig sortir a passejar i la gent em reconeixia pel carrer. Increïble com d’un dia per l’altre em va canviar la vida”

A l’esquerra, Joan Liaño amb el jove actor granollerí Adrià Freijo en una actuació de *Mostra el teu talent!*, el 2018. A la dreta, interpretació de Joan Liaño en el concert d’*Eufòria* al Palau Sant Jordi el 16 de juliol de 2022

